

Fór at ferðast til Sicilia:

Gøtutónleikari í trý ár

- Beint sum eg skuldi fara heim aftur til Føroya, hitti eg av tilvild nakrar gøtutónleikarar. Teir spurdu meg, um eg ikki hevði hug at koma at spæla við teimum.

Í trý ár livdu Sámál Ravnsfjall og bretska vinfólk hansara av tí mati og peningi, sum tey finga fyrri at spæla á gøtuni - og av teim fruktum, ið vuksu tær ymsu árstíðirnar.

- Fyrsta, ið hendi mær á hesi ferð, var, at onkur stjól passíð og pengarnar hjá mær - tíggu túsund krónur. Men so var eg jú líka væl fyrri sum hini, so eg legði ikki so nógv í tað. Verri var, at eg ikki hevði pass, tá vit vóru komnir á Capri - tí lögreglan kom eftir okkum í heilum. Har var ikki loyvt at spæla á gøtuni.

- Onkuntíð brúktu handilsmennirnir á gøtuni okkum sum "agn" at lokka viðskiftafólk til sín, og so finga vit matvørur afturfyrri.

- Í Týsklandi lógu vit "veðurfastir til einaferð fram ímóti vári, tí dieseloljan í bussinum frysti. Einkin annað var at gera enn at lívbjarga sær sum frægast og fara út á gøtuna at spæla sær pening saman - um tað so frysti 25 stig. Vit spældu í eitt korter, og so inn á næstu kaffistovu at keypa sær ein kaffimunn. Vit máttu halda væl tvørtur um koppin fyrri at fáa hita í aftur fingrarnar - og so út aftur at spæla.

Sámál Ravnsfjall og blues-bólkur hansara spældu á Tórshavnar Jazz, Fólka og Blues Festival í ár. Henda langa ferðin hjá honum niðri á Meginlandinum var frá 1983 til 1986:

staðin dagin eftir. Men eingir ferðaseðlar vóru eftir til Portugals - bara til Sicilia. So eg og ein vinkona hildu leiðina til Sicilia - skuldu vera har í tvær vikur.

Hesir dagar vóru sera deydligir. Vit sóu stásiligar býir, gamlar bygningar - og nýggj diskotek! Og ferðafólk og aftur ferðafólk. Eg troyttaðist av at bara liggja á strondini og stara at týskarum og fransmonnum - tú sást ikki nógv av Sicilia.

Hitti tónleikarar

Kvøldið fyrri, sum vit skuldu fara heimaftur, sá eg trý fólk við tveimum børnum og gittarum. Eg kom á prátt við tey, og spurdu tey meg, hvaðani eg var. Tey vóru bretar og høvdu búð í Hetlandi í tvey ár, so tey vistu um Føroyar.

Eg fór inn í bussin hjá teimum at djamma. So spurdu tey meg, um eg ikki hevði hug at koma við teimum at spæla.

So eg fór beina leið inn á flogfelagið og avlýsti túrin heimaftur. Men vinkona mín fór heim - hon mátti aftur til arbeiðis og hevði ikki hug at spæla úti á gøtuni.

Misti pass og pengar

Eg varð bara tveittur út í hetta. Kendi einki til hettar yrkið og visti einki um, hvat ið henda fór. Í fyrstani átti eg ikki so frægt sum ein soviposa. Vit búðu í bussinum og svóvu úti.

Men eg var væl fyrri, tí eg hevði verið leingi til skips og átti nógvan pening og bók. So eg fekk sendandi tíggu túsund krónur úr Føroyum.

Men einaferð vildi so illani til, at eg gloymdi

taskuna hjá mær eftir inni í bussinum. Tá ið eg so kom inn aftur í hann, lá taskan har, men eingir pengar - og einki pass!

Nú átti eg bara ein soviposa og gittara. Men hini áttu einki, so eg var ikki verri fyrri enn tey. Fyri at siga sum er, so legði eg ikki so nógv í hettar.

Skógvarnar gloymdi eg eftir á eini strond - men tá ið hini gingu sk'óleys, so gjørdi eg tað eisini.

Eg fekk so eitt fyribils-pass, ið galt í ein mánað.

Fylgdi bara við

Eg visti púrt einki um hetta lívið sum gøtutónleikari, men bretarnir høvdu roynt hettar fyrr. Tey høvdu verið úti á landavegnum í eini seks ár - m.a. í Fraklandi - so hjá mær var bara at fylgja við, spæla rættar akkordir og syngja.

Við í ferðalagnum vóru eini ensk hjún, tveir smádreingir og ein maður úr Trinidad. Tey høvdu øll bústað í Englandi, og smádreingirnir fruga privatundirvísing frá foreldrunum. Tey finga tilfar av og á frá bretska skúlamyndugleikunum. Smádreingirnir tosaðu bæði flótandi enskt og ítalskt.

Nýtt sum "agn"

Vit búsettust niðri í einum dali - Nekropolis Pan-telica. Eg minnst, at gravir vóru dygst uppi undir homrunum, so at tey deyðu skuldu hava gott útsýni oman í dalin. Einkin fólk var niðri við ána, so har búsettust vit. Og so fóru vit við bussinum út á bygdirnar at spæla.

Fast var, at handilsfólk ið hevði útímarknað nakrar dagar í viku. Tá plagdu vit at spæla fyrri tomatir,

ost og aðrar matvørur - og tað hendi seg meir enn so, at handilsmennirnir brúktu okkum sum "agn" at lokka viðskiftafólk til sín - og so finga vit mat afturfyrri.

"Sonare John Lenni!"

Í teim stórru býunum spældu vit m.a. á matstovum. Fólk ið í Italia er betri at spæla fyrri enn norður-

lendingar - lívligt fólk, og væl dámdi teimum. Javnan finga vit áheitanir um at spæla Beatles-løg - "Sonare! Sonare John Lenni!" (Syngið John Lennon). Ein sang, teim dæmdu sera væl, var "It's Now or Never" hjá Elvis Presley: "Sonare O Sole Mio in engles!"

Oftast spældu vit lög eftir Beatles og Bob Dylan, og Russel úr Trinidad

Sámál fekk prógv fyrri, at tað ber til at lívbjarga sær, bert tú spælir eitt sindur upp á gittara.
Mynd: Kalmar

hevði Reggae-tónleikin í skjáttuni, so vit høvdu eisini Bob Marley á skránni.

Hjá okkum ráddi um at syngja og spæla hart - tí fólk rópar nógv har niðri, so hjá gøtutónleikarum

Vildi fáa sól

Eg hevði verið til skips í nøkur ár. Nú hevði eg verið við rækjubúni uppi við Svalbard. Eftir tað helt eg beina leið til Keypmannahavnar og ætlaði mær víðari suðureftir - helst til Portugals. Nú kundi vera nóg mikið við polarmyrkri - nú vildi eg fáa eitt sindur av sól.

Eg fór inn á fyrstu ferðamannastovu, eg sá á Ráðhúsplássinum. Ætlaði einki ávíst - vildi bara av-